

Tittel: Imponerende tragikomedie

Ingress: Liker du Almodóvars filmer? – Da burde du få med deg teaterforestillingen som spilles på Amfiscenen på Nationaltheatret i disse dager.

Av: Elisabeth Leinslie

Et spansk stykke

Av: Yasmina Reza

Regi: Thea Stabell

Scenografi og kostymer: Tine Schwab

Koreografi: Erlend Samnøen

Med: Per Frisch, Lise Fjeldstad, Anneke von der Lippe, Ågot Sendstad, Nils Ole Oftebro
Nationaltheatret

Et spansk stykke er en fargerik tragikomedie om familie, skuespillere og teaterkunst. Vi møter en mor (Lise Fjeldstad) og hennes to skuespillerdøtre. Den ene (Anneke von der Lippe) med stor suksess innen film. Den andre (Ågot Sendstad) har stiftet familie, fått barn og spiller i stykker hun ikke liker på et lite forstadsteater.

Historiebrudd

Det er først og fremst estetikken og formen som får meg til å tenke på Almodóvar. Varme og sterke farger. Organiske former. Scenografi, kostymer og lys skaper følelsesladde, nesten burleske uttrykk. Formen er i utgangspunktet realistisk. Med historien om de tre kvinnene i bunnen. Stadige brudd skaper derimot flere lag i stykket. Monologer hvor skuespillerne snakker direkte til publikum, dans og ulike anfall og følelsesmessige utbrudd.

Bruddene er mange og vellagede, og ikke minst godt spilt og danset. Alle skuespillerne mestrer de finurlige overgangene mellom forestillingens mange lag. Min favoritt er da Aurelia, den andre datteren, får panikkangstanfall. Sendstads solodans og monolog i denne scenen er imponerende. Hele ensemblet sjarmerer også stort med felles flamenconummer.

Empatisk om skuespillere

Yasmina Reza er i dag en av Frankrikes mest spilte dramatikere. I *Et spansk stykke* demonstrerer og diskuterer hun som sagt teatret som kunst. Og det er skuespilleren som står i sentrum.

Teksten viser sterk empati for skuespillernes situasjon. Mange spørsmål stilles og noen besvares: Vet en skuespiller hva det virkelige livet er? Hva er skuespillerens identitet? Finnes den overhodet, eller er hun kun sammensatt av rollene hun har spilt på scenen? Er skuespilleren en kunstner eller et verktøy for regissøren? Hvordan takler hun en rolle hun ikke liker? Hva slags forhold har hun til dramatikeren, regissøren og kostymeansvarlig? Og mange flere.

Det er tydelig at Rezas historie og karakterer har vakt sterkt engasjement hos Nationalteatrets skuespillere. Spill, samspill, komikk, timing, nærvær, dybde og dynamikk. Alt er ut-til-fingerspissene gjennomført og godt.

Regissør Thea Stabell har med seg et meget sterkt lag i denne produksjonen. Og med et stødig manus i bunnen, har hun og ensemblet skapt en forestilling som burde slå sterkt an blant publikum.

Anmeldelsen er basert på generalprøven.